

РЕШЕНИЕ

№ 24394

гр. София, 21.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разглежда дело номер **9006** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.285, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба на Р. И. Д., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора С., срещу съдебно решение № 8080/10.06.2024г. по адм.д. № 8939/2023 г. по описа на Административен съд София – град, 14-ти състав, с което е отхвърлен иска му срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6 000 лв.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на постановения съдебен акт. Моли да се отмени съдебният акт и да се постанови решение, с което да се уважи исквата му претенция.

В с.з. касаторът, редовно призован, се представлява от особен представител адв. Б., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по касация – ГДИН, редовно уведомен, не изпраща представител.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд- София град, XXV-ти тричленен състав, като взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение на наведените касационни основания съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК и след служебна проверка за допустимостта, валидността и съответствието на решението с

материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадени от надлежни страни и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да постанови оспорения съдебен акт, съдът е приел, че не е налице незаконосъобразно поведение на ответника, в смисъла, в който се твърди от ищеца, в резултат на което лишеният от свобода да е бил лишен от медицинско обслужване, системен психически тормоз, расизъм, дискриминация, както и неосигурена възможност да посещава затворническата „лафка“, и поради това поставен в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, което да е основание за обезщетяване на претърпени от него неимуществени вреди в претендирания размер от 6 000 лева.

С решението си, Съдът е приел, че за времето от 15.05.2023 г., до 20.09.2023 г., в качеството му на лишен от свобода и пребиваващ в Затвора – С. Р. И. Д., не е бил, по смисъла на чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 ЗИНЗС обект на „нечовешко или унижително отношение, както и на „друго подобно бездействие или обстоятелство, което уронва човешкото достойнство или поражда чувство на страх, незащитеност или малоценност“ в резултат на незаконосъобразно бездействие и/или незаконосъобразни действия на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“, както и не е бил лишен от храна и от медицинско обслужване.

Преди всичко и противно на твърденията на касатора, съдът не откри допуснати процесуални нарушения от съда при постановяване обжалвания акт. Съдът е положил дължимата грижа да изясни с всички доказателствени средства фактическата страна на спора.

Разпитани са свидетели за установяване релевантните за спора факти. В обобщение, обосновано и в съответствие със събрания по делото относим доказателствен материал, съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната и възприета от съда фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Безпротиворечивите свидетелски показания ценени във връзка със събраните по делото писмени доказателства, по безспорен начин установяват, че касаторът не е бил лишен от медицинско обслужване през процесния период, както и безспорно не е бил лишен от възможността да посещава затворническата „лафка“ респ. не се установява нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС.

С оглед изложеното касационният състав не откри съществени процесуални нарушения, които да са самостоятелно основание за отмяна на процесното решение.

Правилно и законосъобразно първоинстанционния съд е приел, че на касаторът по никакъв начин не е било ограничено правото му на посещение на т.нар. „затворническа лафка“ респ. не е било ограничено и правото му на храна (см. чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), или на снабдяване с разрешени лични вещи (тоалетни принадлежности, напр.). В ЗИНЗС и в правилника за прилагането му няма разпоредби, уреждащи специално достъпа на лишените от свобода до т. нар. „лафка“ – магазин. Следва да

бъде прието, че това право е включено в правото им да престояват на открито. Според разпоредбата на чл. 87, ал. 4 ППЗИНЗС „лишените от свобода, настанени в заведения от закрит тип, не могат да държат в себе си пари“, поради което плащанията на „лафката“ се извършват с банкови карти. В случая именно наложения върху сметката на касатора заповед, е бил пречка той да си закупува продукти и/или вещи от „лафката“, поради което придвижването му до там се явява безпредметно. Освен това, законът регламентира осигуряването на храна на ЛС, ежедневно, при условията на чл. 84, ал. 2, ал. 3, поради което посещението на затворническата „лафка“ по никакъв начин не лишава лицето от осигурената му ежедневна дажба храна.

Настоящият състав на съда изцяло споделя изводите на АССГ, които съответстват на правните разпоредби регламентиращи начина и условията за предоставяне медицинско обслужване на лишените от свобода, поради което и не следва да ги преповтаря.

С оглед горното, настоящата инстанция намира, че не се доказва по делото незаконосъобразно действие или бездействие на длъжностни лица при ответника, което да представлява нарушение на чл. 3 ЗИНЗС и съответно да е довело до претърпени неимуществени вреди от ищеца. Не е налице една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 284 ЗИНЗС обуславяща ангажиране отговорността на ответника. Не е нарушен чл. 3 от ЗИНЗС. Затворническата администрация е положила дължимото поведение, вкл. и в съответствие с чл. 3 от ЗИНЗС и е оказала медицинско обслужване на ищеца, отговарящо на неговото здравословно състояние. На ищеца е осигурена възможност на 14.12.2022г и на 9.04.2022г да бъде прегледан, както правилно е приел съда. Поведението на служителите на ответника не може да се приеме като увреждащо, т.е. касаторът да е бил поставен в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващо се лишаване от медицинско обслужване или пък че се е стигнало до уронване на човешкото му достойнство, до пораждаване на страх, незащитеност или малоценност у него.

С оглед липсата на нарушение на чл. 3 ЗИНЗС се явява неприложима и презумпцията за настъпили вреди съгласно разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, а и твърдението за настъпили неимуществени вреди е опровергано от събраните доказателства.

Предвид съвпадане изводите на настоящия съдебен състав с тези на АССГ, обективирани в оспореното решение, същото следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 8080/10.06.2024 г. по адм.д. № 8939/2023 г. по описа на Административен съд София – град, 14 състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: